

KOŚCIÓŁ FRANCISZKANÓW W OPOLU

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE

I NIEDZIELA ADWENTU

30 listopada 2025 r.

Ostatni dzień listopada jest jednocześnie pierwszym dniem nowego roku liturgicznego. Otwiera go okres Adwentu służący pogłębieniu naszej wiary. Przez pierwsze dwa tygodnie będziemy podejmować refleksję nad powtórным przyjściem Chrystusa w chwale, by następnie bezpośrednio przygotować się do owocnego przeżycia uroczystości Narodzenia Pańskiego. Można zatem powiedzieć, że Adwent tematycznie ogarniają dwie klamry historii zbawienia: przyjście Boga przez cud Wcielenia oraz ponowne przyjście dla dokonania sądu nad światem. Żyjąc nieustannie między tymi wydarzeniami, wchodzimy w przestrzeń liturgii, aby przeżyć obecność Pana w najbardziej osobisty sposób. Niech Jego łaska skutecznie poprowadzi nas przez najbliższe tygodnie, aby nasze serca nabrały siły i zapału do wytężonej pracy duchowej.

OBCHODY LITURGICZNE TYGODNIA:

We środę wspomnienie św. Franciszka Ksawerego, prezbitera.

Dzisiaj pierwsza niedziela Adwentu. Rozpoczyna się czas pobożnego i radosnego oczekiwania na przyjście Pana. Wykorzystajmy dobrze ten czas dla odnowienia i umocnienia więzi z Panem Bogiem i naszymi bliźniami.

Zapraszamy do udziału w *Roratach*, celebrowanych w naszym kościele codziennie o godz. 7.00 (oprócz niedziel). W ten sposób, w blasku światła lampionów roratnych i świec, rozbudźmy w naszych sercach oczekiwanie na przyjście Chrystusa. Niech nie zabraknie podejmowanych dobrowolnych umartwień adwentowych.

Zapraszamy do wspólnej modlitwy w naszym kościele. Od pierwszej niedzieli adwentu powracamy do pięknej praktyki wspólnego odmawiania koronki do Miłosierdzia Bożego przed Jezusem Chrystusem wystawionym w Najświętszym Sakramencie w kaplicy Matki Bożej Częstochowskiej. Przyjdźmy, na kilkanaście minut, aby wspólnie prosić w intencjach których jest tak wiele i przez modlitwę wstawienniczą prośmy za siebie na wzajem. Modlitwie będzie przewodniczył franciszkanin.

W dniach od 1 do 3 grudnia tj. od poniedziałku do środy - w naszym kościele zostaje zawieszona Adoracja Najświętszego Sakramentu z powodu budowy żłóbka. Wszystkich chcących zaangażować się w prace początkowe przy budowie żłóbka zapraszamy jutro na godz. 10.00 do naszego kościoła.

Dnia 4 grudnia tj. w czwartek swoje imieniny zakonne obchodzi Siostra Barbara Sporn SSND, która dba o kwiaty i piękny wystrój naszej świątyni. Wyrażając naszą wieczność chcemy modlić się w intencji Siostry Barbary. Msza św. w intencji Siostry o godzinie 9.00 na którą bardzo serdecznie zapraszamy.

W naszym kościele przy ołtarzu św. Franciszka, zwyczajem poprzednich lat można składać produkty żywnościowe o długim terminie przechowywania na paczki świąteczne dla naszych ubogich i najbardziej potrzebujących. Oplatki Wigilijne można nabyć na Furcie Klasztornej w godzinach urzędowania.

Wszystkim życzymy Błogosławionej Niedzieli i dobrego przeżywania Adwentu. Za wszelkie ofiary i życzliwość składamy serdeczne podziękowania.

"POKÓJ I DOBRO".

BUDUJEMY STAJENKĘ

PRZYJDŹ! POMÓŻ!
WEJDŹ NA NASZ FANPAGE

👉 KIEDY 👈
???

BUDUJEMY STAJENKĘ

1 GRUDNIA **GODZ 10:00**

*przebudowa prezbiterium

*wieszanie tła

List pasterski Biskupa Opolskiego na początek Roku Kościelnego

Przyobleczcie się w Pana Jezusa Chrystusa (Rz 13, 14)

Drodzy Diecezjanie,

w liturgii słowa I Niedzieli Adwentu wybrzmiewają treści, które przynaglają nas do podjęcia z większą gorliwością trudu pracy nad sobą. Nie chodzi tylko o podjęcie adwentowych postanowień z myślą o owocnym przeżyciu Bożego Narodzenia, lecz o gotowość na spotkanie z Panem w dniu, w którym przyjdzie, by nas obdarzyć zbawieniem. Pan Jezus wprost wzywa nas: „bądźcie gotowi, bo w chwili, której się nie domyślacie, Syn Człowieczy przyjdzie” (Mt 24,44). To znaczy, że trzeba stale podejmować wysiłek dojrzewania w chrześcijańskiej egzystencji i doskonalenia duszy do życia w komunii z Bogiem na wieki.

Niestety, nasza chrześcijańska codzienność pokazuje wiele zaniedbań w tym względzie, co gorzko skutkuje w życiu osobistym i wspólnotowym. Tymczasem myśl Kościoła na temat formacji chrześcijańskiej jest bardzo bogata i mamy z czego zaczerpnąć. W tym celu przygotowano program duszpasterski pod tytułem: Uczniowie-misjonarze, który ma nas pobudzić do większej troski o duchowy rozwój i chrześcijańską doskonałość, na miarę Chrystusowego wezwania: „Bądźcie doskonali, jak doskonały jest wasz Ojciec niebieski” (Mt 5,48).

1. Istota chrześcijańskiej formacji

Formacja chrześcijańska to proces kształtowania w nas dojrzałego chrześcijanina czy – jak mawiał Tertulian – stawania się nim. W procesie tym inicjatywa należy do Boga. On pragnienie naszego zbawienia i tego, byśmy doszli do poznania prawdy (por. 1 Tm 2,4n), byśmy byli święci i nieskalani (por. Ef 1,3), i dostąpili chwały oglądania Jego oblicza. Dlatego, podobnie jak kiedyś Abrahama, każdego z nas zaprasza do wędrówki. Wzywa nas, abyśmy Mu zaufali i dali się poprowadzić, a podążając za Chrystusem, stali się godnymi udziału w Królestwie niebieskim. Chrystus jest nam dany jako doskonały Przewodnik i Wychowawca. Udziela się nam w mocy Ducha Świętego, przychodzi w słowie Bożym, sakramentach, w drugim człowieku, zwłaszcza ubogim, a także w formie zaproszenia do dźwigania krzyża w różnych okolicznościach życia; otwiera nasze serca, oświeca je, przemienia i uświęca.

To znaczy, że u początku całego procesu naszej formacji jest spotkanie Chrystusa, które naszemu życiu nadaje nową perspektywę, nowy kierunek, jeśli otwieramy się i angażujemy w Jego osobę. Nasza rola polega na poddaniu się woli Bożej, współdziałaniu z Chrystusem i Jego Duchem. Stąd częsty apel papieży: „Otwórzcie drzwi Chrystusowi”. Im bardziej poznajemy Chrystusa tym więcej w nas motywacji i mobilizacji do podejmowania kolejnych kroków na drodze formacyjnego wzrostu.

Zasadniczym zadaniem każdego jest przyjąć Jezusa, starać się Go zrozumieć i odpowiedzieć na Jego miłość. Nie chodzi o jednorazowy akt, lecz życiową postawę, którą znamionuje życie Jezusem, podejmowanie trudu zgłębiania Jego tajemnicy i kształtowanie żywej osobowej relacji z Nim. W tym wszystkim wzrasta nasza ufność do Boga, wola oddania Mu życia, pragnienie zjednoczenia z Chrystusem i radość stawania się podobnym do Niego.

Wszystko rozpoczyna Boże działanie. W przypadku chrztu dzieci, w odpowiedzi na prośbę rodziców wyrażoną we wspólnocie Kościoła, Pan Bóg udziela dziecku łaski wiary, która jest jak ziarno, z całym potencjałem wzrostu, wrzucone w glebę ludzkiego serca. Wraz z rozwojem świadomości dziecka może się pięknie rozwijać i owocować, jeśli do serca dziecka dociera radosna nowina o Jezusie. Z roku na rok dziecko więcej żyje Jezusem i coraz bardziej Go kocha. W tej początkowej fazie rozwoju wiary zasadnicza jest rola rodziców i najbliższej rodziny. Mam na myśli działania stanowiące fundament wychowania w wierze: pierwsze słowa o Jezusie, o Jego miłości ku nam, opowieści o wielkich Jego dziełach, wspólne modlitwy z dziećmi, przyprowadzanie do świątyni, pierwsze nauki o tym, co Jezusa raduje, a co zasmuca. Dla dalszej formacji nie mniej ważna jest katecheza parafialna skoncentrowana na rozwijaniu więzi dziecka z Bogiem i na wdrażaniu dziecka w życie wspólnoty parafialnej.

Tak więc, najpierw następuje czas, w którym jesteśmy do Boga prowadzeni jakby za rękę przez świadków wiary (rodziców, duszpasterzy, katechetów). Z chwilą przyjęcia bierzmowania, sakramentu dojrzałości chrześcijańskiej, rozpoczyna się czas autoformacji i przejmujemy na siebie ciężar odpowiedzialności za rozwój i jakość życia wiary. Odtąd potrzeba naszej stałej troski o żywą więź z Bogiem i realizację naszego powołania do świętości.

To znaczy, że w życiu chrześcijańskim nie możemy troszczyć się jedynie o rzetelną znajomość prawd wiary, gorliwe wypełnianie praktyk religijnych i zewnętrzną poprawność naszego postępowania. Najważniejsze jest kształtowanie żywej więzi z Chrystusem. Szczególnie ważne jest to, aby moje poznanie Jezusa zaowocowało podjęciem decyzji, że chcę z Nim pójść przez życie. Konsekwencją powinno być budowanie więzi z Jezusem przez słuchanie Bożego słowa, trwanie na modlitwie, regularne korzystanie ze świętych sakramentów, zwłaszcza z Eucharystii, wdrażanie w życie moralności chrześcijańskiej, realizacja powołania, pełnienie obowiązków stanu. W dalszym rozwoju chodzi o upodabnianie się coraz bardziej do Jezusa, w Jego oddaniu i posłuszeństwie Ojcu, w ofiarnej miłości bliźniego, na drodze naśladowania Go w życiu i postępowaniu. Wszystko zaś powinno zmierzać do coraz większej jedności z Chrystusem, albowiem celem formacji chrześcijańskiej jest zjednoczenie z Bogiem. Stąd wołanie Apostoła Pawła: „Przyobleczcie się w Pana Jezusa Chrystusa” (Rz 13,14).

2. Zasadnicze wezwania formacyjne

Najpierw trzeba stwierdzić, że komunii z Chrystusem nie da się osiągnąć bez bycia Jego uczniem, czyli bez trwania przy Nim, bez słuchania Jego słowa, zgłębiania Jego nauki i życia Jego Ewangelią, bez czerpania z obfitości Jego łaski i mocy Jego Ducha i bez dbałości o dialog i komunikację z Nim. Trzeba bowiem nieustannie pić z Tego źródła wody żywej, która płynie z Jego wnętrza i która jest źródłem naszego uświęcenia. Dlatego należy stale pamiętać o Jezusie, na co dzień żyć Jego słowem, od porannego zamyślenia do wieczornego rachunku sumienia, dbać o życie modlitewne, nie dla spełnienia obowiązku, lecz celem spotkania się z Panem, stale pogłębiać swoje przeżywanie liturgii eucharystycznej, aby owocowała doświadczeniem obecności i miłości Pana. Bardzo istotne jest regularne i nabożne korzystanie z sakramentu pokuty i pojednania. Grzech, zwłaszcza ciężki i trwanie w nim, uderza bowiem w jedność z Chrystusem i powoduje regres w naszym rozwoju duchowym. Dlatego ciągle potrzeba nawrócenia i pokuty, czyli eliminowania z życia tego, co nas od Boga oddala. Musimy też zadbać o bardziej ascetyczny styl życia, z praktyką świadomej rezygnacji, czy przynajmniej stosowania ograniczeń w korzystaniu z dóbr ziemskich, celem odbudowania naszej duchowości, by obfitowały w nas owoce Ducha Świętego (por. Ga 5,22).

Istotnym poziomem dorastania do zażyłej więzi z Jezusem i zarazem sprawdzianem jakości naszej relacji z Nim jest nasze odniesienie do bliźnich we wspólnocie wierzących, poczynając od własnego domu, odniesienie do ludzi w potrzebie w naszym środowisku życia i nasze zaangażowanie w budowę i rozwój wspólnoty Kościoła. Chodzi o świadectwo naszego braterstwa i służby oraz miłości do ubogich. Nasz rozwój w tym względzie domaga się krzewienia duchowości komunii, czyli przewyciężania egoizmu i rozwijania między nami kultury czułości, spotkania, dobrych relacji. Podstawą realizacji są postawy, które Pan Jezus wskazuje uczniom, aby mogli żyć we wzajemnej miłości: prostota i otwartość, dobry przykład, troska o ubogich, braterskie upomnienie, wspólna modlitwa, przebaczenie i pojednanie (por. Mt 18). Na tym poziomie troski o przykładowe życie mamy w Kościele opolskim wiele możliwości rozwoju, w związku z nowymi wyzwaniami. Szczególnie zapraszam do zaangażowania w proces odbudowy wspólnotowego życia w naszych parafiach, do rozważenia możliwości i podjęcia wysiłku zaangażowania się w liturgię, w różne posługi, grupy i wspólnoty, aktywności indywidualne i grupowe, w różne formy apostołatu, w przekaz wiary młodemu pokoleniu, w dzieła miłości i organizowanie życia w domach parafialnych.

Natomiast trzecie wezwanie formacyjne wiąże się ze zbawczym posłannictwem chrześcijan, które wynika z nakazu misyjnego Chrystusa. Bez podejmowania dzieła ewangelizacji nasze dążenie do zjednoczenia z Chrystusem nie może być zrealizowane. Także więc w tym obszarze chrześcijańskiej egzystencji ujawnia się wiele konkretnych zadań. Przede wszystkim nie możemy się dyspensować z obowiązku podjęcia tego wezwania i zaprzestać poszukiwania nowych dróg szerzenia Ewangelii w swoim środowisku życia. Trzeba wychodzić do tych, którzy Chrystusa nie znają i do tych, którzy zagubili się na ścieżkach wiary i odstąpili od Niego. By nie ulegać

łekom i zniechęceniu, trzeba uwierzyć w moc skutecznego oddziaływania Ducha Świętego w nas i przez nas. I trzeba się dzielić tym, co Jezus uczynił dla nas i jak wielkich dzieł dokonał dla całego rodzaju ludzkiego. Mam na myśli zwiastowanie orędzia o nieskończonym miłosierdziu Boga, które przyjęło się nazywać kerygmatem. Chodzi o esencję radosnej nowiny dla każdego człowieka, że Jezus cię kocha, daje ci swoje życie, jest przy tobie i pragnie twego szczęścia. To orędzie ma moc budzenia wiary, zwłaszcza wówczas, gdy chrześcijanin zapewnia: tego doświadczyłem i miłość Jezusa jest moim udziałem. Powinno to być przekazywane osobom żyjącym pośród nas, zwłaszcza w domu, dzieciom i wnukom.

Drodzy Diecezjanie, u początku nowego roku kościelnego zwracam się do Was z apelem, aby gorliwie zaangażować się w dzieło kształtowania dojrzałej egzystencji chrześcijańskiej: Chrystusowego ucznia, świadka i misjonarza. Pan Bóg od nas oczekuje: świętości, miłości wzajemnej i ewangelizacji świata. Im bardziej będziemy o to zabiegać, tym bardziej będziemy podobni do Chrystusa i godni nieba. Pomocą może nam być krzewienie w parafiach kultu Najświętszego Serca Pana Jezusa i upowszechnianie nabożeństwa pierwszych sobót. W rodzinach chciejmy korzystać z przygotowanego materiału formacyjnego, który można pobrać z naszej diecezjalnej strony internetowej.

Kończąc swoje pasterskie słowo, z radością informuję, że po ponad trzech latach będziemy mogli wrócić do naszej katedry. Wszystkich Was zapraszam do udziału w uroczystościach z tym związanych, zwłaszcza na liturgię zamknięcia Roku Jubileuszowego w Niedzielę Świętej Rodziny, 28 grudnia o godzinie 14.00; będzie jej przewodniczył abp Antonio Guido Filipazzi, Nuncjusz Apostolski w Polsce. Wszystkich kapłanów, osoby konsekrowane, wiernych parafii opolskich i mieszkańców Opola zapraszam w sobotę 20 grudnia; o godzinie 11.00 będzie sprawowana liturgia z wejściem do katedry i poświęceniem ołtarza. Natomiast w IV Niedzielę Adwentu zapraszam na liturgię dziękczynienia wszystkich wykonawców renowacji katedry i wiernych parafii katedralnej. O szczegółach będziemy jeszcze informować.

Na cały Nowy Rok Kościelny udzielam Wam wszystkim pasterskiego błogosławieństwa. Niech będzie Wam mocą w realizacji dzieła uświęcenia i różnych form apostołatu.

Wasz Biskup

† Andrzej Czaja

Opole, 26 listopada 2025 r.

List zostanie odczytany w kościołach naszej diecezji w I Niedzielę Adwentu, 30 listopada 2025 r